

Publicerad 2007-01-14 15:32 av martinamartina

oj vad långt det blev

sanningens gräns

sanningens gräns
börjar vid ditt andetag.
lögnen föds
innan den uttalas
och fyller i gränsen
ytterligare.

sanningen
har tusen delar
och här är en
sanning nr 457:
”de leenden
som kryper fram
när ingen annan ser
är det som verkligen
betyder något”

ni tror
att när man hycklar fram
ett leende
oäkta
lismande
och kletigt
så gör man det
för någon annans skull.
det är fel.
man gör det
endast
för sin egen skull.
gör att rädda sitt skinn,
gömma sanningarna
bevara sin yta.

min yta är stenhård.
jag använder låtsas-skrattet
som sköld
och duckar
för era knytnävsord.

det är svårt att undvika
knivar i ryggen,
men lätt
att skaka av sig dem
när de väl kommit dit.

jag är en kulspruta
som manglar sönder
era ord
och under mina pansarvagnar
blir ni platta
maktlösa
bokmärken.

jag fångar er
i min snara
så ni står i klunga
bildar en
stinkande hög
av självgodhet.

ni svettas
varandras svett,
andas
varandras luft
och kallar det stolt
för gemenskap.

egentligen är det tvärtom,
gemenskapen
är som ett plåster
som döljer såret.
det handlar inte om att Hurra
när grannen tar sig loss.
det handlar inte
om deras succéer.
det handlar inte
om de andra
alls
nej, det handlar om att
själv lyckas

lyckas
lyckas
lyckas
och skita fullständigt
i de andra.

ni står i klunga
och svettas
varandras svett
men ler aldrig,
aldrig när ingen ser på.

min självterapi
bygger nu på
att inse
väldens
konspiration
och räkna sanningar
i vardagen.
idag har jag hittat
3 stycken.

och jag ler
mitt falska leende
bjuder över
marionetterna
på fest
så samlas vi
runt flaskor
och musik
och då ska någon plötsligt
göra revolution.

Det är svårt
att göra revolution
när man är ett
viljelöst
redskap
i livets vedbod
fastnaglad i falskheten
inristad i osanningen

och fullständigt beroende
av någon annans luft.

men lycka till
iallafall

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren martinamartina med Poeter.se id #11910 innehar upphovsrätten